

(1936 - 1984)

(1942 - 2019)

OSMAN VE ORHAN KARA

Osman Kara Hoca efendiyi Nurları yeni tanıdığım 1968 yıllarında İzmir'de birkaç kere görmüş fakat bir hasbıhal yapamamıştık. Diyanet camiasında faal bir nur talebesiydi. En çok Karşıyaka Müftülüğü sırasında ve 1971 senesindeki İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinden hatırlarım. 40 sene sonra, 40 yıllık eğitimci Kardeşi Orhan Kara anlattı bize onu... Aslında Orhan Kara'nın da adı Osman imiş. Bunu bir hikayesi var...

Osman Kara 1936 yılında, Denizli'nin Çal ilçesinin Bekilli Nahiyesinde doğmuştur. Berber olarak hayata başlar, vaiz ve müftü olarak hizmetlere devam eder ve 1984'de ebedi aleme hicret eder. Ege Bölgesinde çok hizmetleri vardır. Isparta İmam Hatip Okulunda okurken Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin yakın komşusu olmuş ve Bediüzzaman'la çok defa görüşmüş, duasını almıştır.

Bu hatıralar bir cihette Osman Kara'nın, bir cihette de kardeşi Orhan Kara'nın hizmet serüvenini anlatır... İkisini birbirinden ayırmak mümkün olmadı... Etle tırnak gibiler... Orhan Kara çok tecrübeli bir eğitimci. Tıpkı ağabeyi gibi Isparta İmam Hatip Okulu mezunudur. Isparta'da; Osman Kara, Suat Alkan ve Orhan Kara üç kişi beraber, Bediüzzaman Hazretlerinin kaldığı, -bugün müze olan- dersaneye çok yakın bir evde kalmışlar. Üstadın odasının ışığını geceleri görürdük diyor Orhan Kara... Tarihçe-i hayatta resmi bulunan Tugay Camiinin temel atma merasiminde en önde bulunan Orhan Kara'nın orada çok ilginç bir hatırası var...

Orhan Kara, İzmir'de çok hizmetleri bulunan, Otelci Mehmet Metin ağabey diye maruf ağabeyimizin damadıdır. Evinde ziyaret ettiğimiz yılların eğitimcisi Orhan Kara, bir bilirkişi vukufiyetiyle, şimdiki genç nesil için bir tespitte bulundu. Şöyle dedi tecrübeli öğretmen ve okul müdürü Orhan Kara: "Risale-i Nur en çok iman üzerinde duruyor... Risale-i Nur çok büyük hizmetler görüyor... Bu kitapların okullarda okutulması lazım... Bu günkü gençlerin bu hakikatlere çok ama çok ihtiyaçları var... Risale okuyan bir gençle okumayan arasındaki fark hemen görülüyor zaten... Bu kitapların kıymetinin, değerinin bilinmesi lazım... Şimdi Türkiye ve Dünyada gittikçe yayılması çok memnuniyet verici... Vatanını, milletini seven herkes, Risale-i Nur okumalı ve okutmalı..."

Hatıralarını kendisine tashih ettirdim.

ORHAN KARA ANLATIYOR

Denizli'nin Çal İlçesinin Bekilli Nahiyesinde 20 Temmuz 1942 yılında doğmuşum. İlkokulu kendi kasabamda bitirdikten sonra, ağabeyim Osman Kara'nın yol göstericiliğinde 1955 yılında Isparta İmam Hatip Okulu'na kaydoldum. O sırada ağabeyim aynı okulun 4. sınıfında okuyordu. Okula sınavla alınıyordu; Ben Kur'anı Kerim'i hiç öğrenmeden gittiğim halde sınavı kazandım ve kaydoldum. O zamanlarda yurtlar, yuvalar yoktu. Talebeler bir ev veya oda tutup beraber kalıyorlardı. Biz de iki odalı bir evde; ben, Ağabeyim Osman Kara ve Suat Alkan beraber kalıyorduk. Ahmet Gümüş ile aynı evde kalmadık ama O, benim sınıf arkadaşımdır. O hizmette çok faaldi. Ben bazen ona derslerinde yardımcı olurdum. Ahmet Emin Sağbaş benden sonradır. O senelerde İmam

Hatip Okulu sadece Ankara, Adana, Erzurum, Maraş, Isparta, Konya ve İstanbul'da mevcuttu. Sadece yedi tane... Sonra ben Konya Yüksek İslam Enstitüsünü bitirdim ve uzun yıllar öğretmenlik ve okul müdürlüğü yaptım.

Hatıralarımın iyi anlaşılabilmesi için, öncelikle Risale-i Nur talebeleri arasında tanınmış bir sima olan ağabeyim Osman Kara'dan bahsetmek istiyorum.

AĞABEYİM OSMAN KARA KARŞIYAKA MÜFTÜSÜ OLARAK HATIRLANIR

Ağabeyim Osman Kara 1936 Bekilli doğumludur. İlkokulu Bekilli'de bitirdikten sonra, eğitim-öğretim henüz tam yaygınlaşmadığından dolayı berberlik mesleğini seçmiş ve Salihli'nin Dereköyü'nde mesleğini icra etmeye başlamıştır.

Aradan iki sene geçmiştir... Sene 1952... Bir gün babam Denizli'den kasabamıza dönerken otobüste beyaz şeritli şapka giymiş iki öğrenci görür.¹ Onlara nerede okuduklarını sorar. Isparta İmam Hatip Okulu'nda okuduklarını söylerler. Babam böyle bir okulu yeni duyduğu için; "bu okul yeni mi açıldı?" diye sorar. Onlar da "evet" derler. Babam kasabaya gelince ilk iş olarak Salihli'de olan ağabeyime acele bir mektup yazar ve mektubu alır almaz hemen köye gelmesini ister.

Osman Kara ön sağda. Isparta İmam Hatip Okulu talebesi iken.

Sene 1954. Şapkanın okullarda mecburi olduğu dönem

Ağabeyim köye gelince, babam yeni açılan okuldan bahseder ve okuyup okumayacağını sorar. Ağabeyim de, "okuyacağım baba" deyince, eline bir miktar para verip, onu, yalnız olarak Isparta'ya gönderir. Ağabeyim okulu bulur ve müdürün odasına girer. Müdüre okuma talebini arz eder. Fakat okullar açılalı iki ay olmuştur. Hem okulların iki aydan beri eğitimde olması, hem de ağabeyimin yaşından dolayı (17) müdür kabul etmez. Ağabeyim bir tavsiye üzerine okul müdürünün dostu olan Ulu Camii İmamı Nureddin Hocayı aracı yapar, yaşını da küçültür, kaydını yaptırır. Okulda matematik öğretmeni olan çok muhterem Hüseyin Tamer'i de kendisine veli yapar. Rahmetli ağabeyim başladığı bir işi ne kadar zor olursa olsun engel tanımadan sonuçlandırır.

Ağabeyim, o sıralarda Üstad'la beraber Isparta'da bulunan Bayram Yüksel ve Mustafa Sungur ağabeylerle bir şekilde tanışıyor. Ben de sonradan ağabeyim vasıtasıyla bu ağabeyleri tanıdım. Yalnız ağabeyim Osman Kara, kendini, benden daha çok Risale-i Nur hizmetlerine vermiştir. Tıpkı aynı okulda okuyan Ahmet Gümüş Kardeş gibi... Hayatı hep nur hizmetleriyle geçmiştir...

Daha İmam Hatip Okulu son sınıfında iken, Isparta Yayla Camiinde akşam ile yatsı arasında Risale-i Nur okuyarak vaaz ederdi. Orada rahmetlinin şöyle tatlı bir hatırası da vardır: "Karanlık Geceleri Nurlu Sabahı" kitabının yazarı, kıymetli ilim adamı, müftü,

¹ Bu talebelerden Ziya Lüleci, sonradan müftülük yaptı; A. Hamdi Yapıcı ise, Anayasa Mahkemesi Genel Sekreterliği yapmıştır. O tarihlerde ortaokul ve lise talebelerine tıpkı askerler gibi şapka giymek mecburi idi.

milletvekili Sami Arslan önceden orada vaaz ediyormuş. Bir gün okulda ağabeyime, "sen benim yerimi nasıl alırsın" diye kızıp taşla başını yarar. Ben olayı duyunca teneffüste ağabeyimi buldum. Baktım mendille yüzündeki kanları siliyor... "Ne oldu?" dediğim halde, bana da okul idaresine de hiç bir şey demedi, şikayetçi olmadı. Rahmetli affedici bir özelliğe sahipti... Hayatı boyunca hep böyle Nur hizmetleri içinde bulunmuştur...

Ağabeyim İmam Hatip Okulunu bitirince 1960 ihtilali senesinde yedek subay olarak askerliğini yaptı, geldi. Sonra iki seneliğine Mısır'ın El Ezher Üniversitesi'ne Arapça ve ilim tahsili için gitti. Salih Özcan ağabey göndermişti onu. Okulu bitirmedi ama Arapçayı pratik olarak kullanmayı öğrenip geldi. Sonra İzmir Merkez Vaizi olarak göreve başladı. Sene 1964 olabilir. Hisar ve Kemeraltı Camilerinde vaaz ederdi. O zaman Celal Yıldırım İzmir Müftüsü idi. Celal Bey bir gün bana; "ağabeyin keskin konuşuyor" demişti. Hakikaten ağabeyim bilhassa dini konularda tavizsizdi... 1968 veya 69 senesinde Karşıyaka Müftülüğüne atandı. Bir sebepten dolayı ağabeyim Osman Kara, nur camiasında daha çok Karşıyaka Müftüsü olarak hatırlanır hep...

12 Mart 1971 muhtırasından sonra Karşıyaka'da yapılan bir ev dersine polis baskın yapmış ve 1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesinde büyük bir nurculuk davası başlamıştı.

Ağabeyim ve Av. Bekir Berk de içeri alınmıştı. Ben o sırada askerdim. Ağabeyimle telefonla görüştüm. Bana: "Resmi elbiseyle gel" dedi. Ben de resmî elbiseyle Narlıdere'ye ziyarete gittim, görüştük. Zaman zaman gelirdim mahkemeye, Bekir ağabeyin müdafaalarında çok bulundum. O çok muhteşem konuşuyordu. Ağabeyim dört ay hapis yattıktan sonra çıktı. Sonra Turgutlu Merkez Vaizliği ve Milas Merkez Vaizliği görevlerini yaptı. Daha sonra Aydın Vakıflar Bölge Müdürü oldu.

Ağabeyim Osman Kara 1976'da Aydın'da hastalanıyor ve ani bir felç geçiriyor. Sekiz sene daha yaşadı. 7 Eylül 1984 senesinde vefat etti. Mezarı İzmir Karabağlar kabristanındadır. Ağabeyim sert, celâlli ve kararlı bir insandı. İnsanlar ona saygı duyar fakat çekinirlerdi. Kendisinin şahsî işleri olsa bile, önce hizmetin işlerini görürdü... Allah rahmet etsin...

BİR EVDE İKİ OSMAN KARA; AĞABEYİM VE BEN

Benim adım da Osman kara idi, ağabeyimin de... Bu şöyle oluyor: Babam rahmetli pek okumuş bir insan değildi. Ben dünyaya gelince muhtara diyor ki: "Benim yeni bir çocuğum oldu, kazaya gittiğinde onu yazdırıver sen" diyor. O da gidiyor ama neydi bunun adı diye tereddüt ediyor. Sonunda Osman'dı galiba deyip yazdırıyor. Babam da, hadi yahu oluversin deyince benim ve ağabeyimin adı 1967 senesine yani 25 yaşıma kadar Osman olarak kaldı. Çorum'da öğretmenlik yaparken mahkemeye başvurup değiştirdim. Benim bütün diplomalarım da adım Osman Kara diye geçer. Yalnız bana evde Orhan derlerdi. Bununla ilgili ağabeyimle çok hatıralarımız vardır. Çok da faydasını gördüm. Mesela:

Sene 1963... Ben Konya Yüksek İslam Enstitüsünde okurken; faal bir Nur Talebesi olan Binbaşı Hayri Tanju Bey ile eniştem İsmail Hakkı Özer bizim Bekilli'ye geliyorlar. Babam bunları misafir ediyor... Dersler okunuyor... Fakat derse gelen bazı menfi insanlar şikayet ediyorlar bunları. '60 İhtilalin ateşi de daha sönmemişti. Bu sebeple Konya'ya, bana mahkemededen bir celp geldi; "evinizde Risale-i Nur kitapları bulunmuştur" diye yazıyordu. Okul Müdürümüz hemen beni çağırıp tedbirini al diye haber verdi. Gerekeni yaptık... Sonra isim benzerliğinden istifade ile, benim tahsilimin kesilmemesi için, işi ağabeyimin üzerine havale ettik...

Isparta İmam Hatip Okulunu bitirdikten sonra, Konya Yüksek İslam Enstitüsünü bitirdim. Muhtelif yerlerde öğretmenlik ve 30 yıl okul müdürlüğü yaptım. En son İzmir Hacı Şakir Eczacıbaşı Orta Okuluna müdür oldum ve bu görevim 20 yıl devam etti. 2006'da emekli oldum. İzmir'in ilk nur talebelerinden Gönen Otelinin sahibi Mehmet Metin kayınpederim, İsmail Hakkı Özer ise eniştemdir.

12 Eylül İhtilalinde Manisa'nın Kırkağaç İlçesinde Okul Müdürlüğü ve Milli Eğitim Müdürlüğü yaptım. Muhterem Hüseyin Tamer'in Isparta İmam Hatipten talebesiyim...

Sonradan, O, Aydın İmam Hatip Okul Müdürü oldu, ben muavinliğini yaptım. O, çok ama çok değerli, sahabe gibi bir insandır... Çok müstesna birisidir... (Bu kıymetli hocamızın hatıraları bu seri kitapların içinde kendi adıyla neşredilmiştir. Ömer Özcan)

EVİMİZDEN ÜSTAD'IN EVİ ÇOK RAHAT BİR ŞEKİLDE GÖRÜLÜRDÜ

1956 senesinin bahar mevsiminin son haftaları içindeyiz... Ben 13, ağabeyim Osman Kara 20 yaşında... Benim Isparta'da ilk senem... Bir gün evimizde öğle yemeğini yemiş ağabeyimle beraber okula dönüyorduk. İlerden Üstad geliyormuş. Ağabeyim bana: "Bak Orhan, Üstad geliyor" dedi. Baktım yalnız başına bir zat bize doğru geliyor, biz de ona doğru gidiyoruz. Muhtemelen Üstad, evine çok yakın olan Bey Camii'nde öğlen namazını kılmış geri dönüyordu. Ben "Üstad" kelimesini ilk defa duyuyordum. Aslında Üstad, Bediüzzaman diye bir zatın varlığından da hiç haberim yoktu, hiç duymamıştım. "Bak tâ ilerde geliyor" dedi. Biz karşılaşıncı ağabeyim, "Esselamü Aleyküm..." diyerek selam verdi. O da iki elini omzuna doğru kaldırarak hafif bir sesle selamı aldı ve evine doğru geçti. Siyah cüppeli, sarıklı, lastik ayakkabılı, genç yürüyüşlü, zayıf, uzun boylu...

Tabi Ege taraflarında biz bu kıyafette bir insan görmediğimiz için biraz tuhafıma gitmişti, o yüzden önce biraz afalladım. Hatta defalarca arkama doğru dönüp dönüp baktım. Neredeyse her adımda geriye doğru baktım. Üstadın evinin dibinde bir traktör römorku vardı, onun gölgesi altında çocuklar oynuyordu. Üstad o çocukların başlarını okşayarak sevdi ve içeri girdi. Benim Üstad'ı ilk görüşüm böyle olmuştu...

Üstad çok sıkı takip altındaydı o zamanlar. Kaldığı eve çok yakın Bey Camii vardır; dört yol ağzında, köşede. Orada Üstadın evini çok rahat gören bir binanın köşe taşı vardır, bir çıkıntı şeklinde. Üstadın evine 25-30 metre mesafede... Orası bizim de devamlı geçtiğimiz yoldu. Bir gün biz ağabeyimle beraber o yoldan geçerken, baktık orada birisi oturmuş, elinde Cumhuriyet Gazetesi var. Ağabeyim: "Orhan bu kim biliyor musun?" dedi bana. "Bilmiyorum" dedim. "Bu sivil polis, Üstadın evine girip çıkanları takip ediyor" dedi. Vaziyet böyle...

Oturduğumuz ev ile Üstadın evi arasında bir bahçe vardır. Ama çok fazla ağacı olmayan bir bahçe... Evimizden üstadın evi çok rahat bir şekilde görülürdü. Yıllar sonra o evin fotoğrafını çektim ben, hala sağlam olarak duruyordu. Gece geç vakte kadar Üstadın ışığı yanardı. Şimdi karyolasının bulunduğu odanın ışığını biz geceleri hep görüyorduk. Üstad devamlı tarassut altında olduğundan ona yaklaşmak, yanına girmek, gitmek mümkün değildi bizler için. Üstadın yanında; Sungur, Bayram ve Tâhirî ağabeyleri çok görüyorduk.

Biz ders çalışmak için Isparta Tren Gar'ının oralardaki bahçelere giderdik. O tarihlerde oralar gül bahçesiydi. Bu şekilde biz hem ders çalışır, hem de piknik yapmış olurduk. Orada iken bazen Eğirdir yolundan tozu dumana katmış bir araba gelir; biz hemen yola iner, bu mutlaka Üstad'dır diye koşar selamlaşırız. Üstad arabayı durdurmaz ama mutlaka eliyle selam verirdi bize. Böyle çok olmuştu... Yalnız bazen de Tugay Komutanı olurdu geçen, aynı arabadan onda da vardı.

TUGAY CAMİİNİN TEMEL ATMA MERASİMİNDE EN ÖNDEYDİM

12 Nisan 1957 Isparta Tugay Camiinin temel atma merasiminde Üstad'ı bir kere daha gördüm ben. Cemse'leri hazırlamış askerler, gitmek isteyen halkı götürüyorlardı. Biz de birkaç arkadaş gittik. O zaman genciz ya daha, biraz da arabaya binme hevesiyle gittik biz. Yoksa Üstad'ın geleceğinden haberimiz yoktu. Ağabeyim de gitmiş, ama benim sonradan haberim oldu ondan. Kalabalık bir yerdi. Ben temelin atılacağı yere, en öne iyice yanaşım. Sonra baktık Üstad geldi. Isparta Müftüsü Mehmet Soyman, subaylar, İmam Hatip talebeleri ve halk; çok kalabalık vardı. Ben merasim anında tam üstadın karşısındaydım. Tarihçe-i Hayattaki fotoğrafı çekenle aynı cephede yan yana... Hatta Tarihçe-i Hayattaki resimde, Üstadın hemen yanında, en önde ayakta duran, talebe şapkallı Antalyalı Hayri Çalık ağabeyimin sınıf arkadaşıydı.

Orada Üstada dua yaptırıldılar. Üstad hafi olarak dua etti, ne dediğini duyamadık. Arkasından sesli olarak Müftü dua yaptı.

Harcı koymadan evvel beyaz bir kağıt getirdiler. Önce Üstad'a bir imza attırdılar. bir mühür veya parmak bastırmış da olabilirler, tam anlayamadım. Sonra aynı kağıda, Isparta Müftüsüne ve subaylardan bazılarına da imza attırdılar. Daha sonra kağıdı rule yapıp, bir şişenin içerisine koydular ve şişenin ağzını kapatarak caminin temeline attılar. Ben bunu; bu mübarek iş büyük insanların imzasıyla, duasıyla oldu manasında düşündüm.² Kâğıtta bir şey yazılıymıydı onu göremedim. Şişeyi temele attıktan sonra, ilk harcı Üstad'a koydurdular. Dediğim gibi rahmetlik ağabeyim de oradaymış. O Üstadın Tugay'a girişini görmüş. Orada merasim kıtasının komutanı olan yüzbaşı, askerlere selam durdurmuş. "Dikkat, hazır ol, selam dur!" diye komut vermiş. Bunu bana ağabeyim anlatmıştı.

Isparta Tugay Camiinin 12 Nisan 1957 tarihinde temel atma merasimini gösteren fotoğrafın tamamı.

Tarihçe-i Hayatta, Üstad Hazretlerinin solunda bulunan Zübeyir ağabeyden itibaren fotoğrafın sol kısmı tamamen kesilerek basılmıştır. Bu fotoğrafın aslı Bayram Yüksel Ağabey tarafından Ömer Özcan'a verilmiştir. Ömer Özcan'ın, fotoğrafın niçin yarısının basıldığı sorusuna Bayram Ağabey; "Zübeyir ağabeyin yanında bulunan yüzü kazınmış münafık bir zatın fotoğrafta görünmemesi için..." şeklinde cevap vermiştir.

ÜSTAD HAZRETLERİNİ ZİYARETİMDE İYİCE BAKTIM

1959 senesinde rahmetli ağabeyim Osman Kara lise sonda, ben orta sondayım. Her halde kasım ayıydı. Bir gün ağabeyim acele eve geldi; "Orhan hemen çabuk ol, Üstad'a gideceğiz. Ben bayram ağabeyle görüştüm, yanında polis yokmuş, hemen hazırlan" dedi. Yanımıza Suat Alkan'ı da alarak üçümüz beraber gittik Üstad'a. Yanında Zübeyir, Sungur ve Tâhirî ağabeyler vardı.

² Orhan Kara Bey'e, ısrarla bu hadiseyi iyi hatırlamasını ve eksiksiz anlatmasını rica ettim... Yeni bir bid'a icat etmeyelim diye hatırlattım... Kendisi de ilim ehl-i olan hocamız, defalarca ve ısrarla olayı çok iyi gördüğünü ve çok iyi hatırladığı beyan etmiştir. Ömer Özcan

Üstad karyolasında oturmuş, arkasını yastıklara dayamış vaziyetteydi... Selam verip içeriye girdik, elini öptük... Ben iyice yakından göreyim diye karyolanın ta dibine oturdum. Bizi talebeliğe kabül ettiğini ve dua ettiğini söyledi. Yalnız konuşması çok sessiz ve şive farkı olduğundan anlaşılamiyordu. 20 dakika kadar kaldık yanında. Ağabeyim daha büyük olduğu için o muhatap oluyordu. Odası çok çok mütevaziydi... Sadece birkaç tane yer minderi vardı. Üstadın ve ağabeylerin elinde kitaplar vardı. Bayram ağabey okudu ondan; diğer ağabeylerde de aynı kitap olduğundan, Üstad da, onlar da takip ettiler. Ben kitap okunurken hem Üstadı hem de etrafı iyice inceledim. Üstad yüzüne bakıldığında rahatsız olurmuş, ama bana bir şey demedi. Belki de küçük olduğumdan rahatsız olmadı. Üstad'ın saçı kınalıydı, sarığının altından çıkıyordu. Teni çok beyazdı, zayıftı. Gözleri yeşilimsi maviydi, iriydi. Bakışları yaşlı olmasına rağmen çok keskin ve canlıydı. Parmağında gümüş yüzük vardı. Gözünde yuvarlak tel gözlük vardı. Duvarda bir salkım üzüm ve iki tane nar asılıydı. Ağabeyim müsaade aldı, ayrıldık.

O sıralarda bazı ağabeylerin evlerine ara sıra derslere de gitmiştik biz. Ama çok baskı vardı. Bir tıkırtı duysak polis mi geldi diye tedirgin oluyor, korkuyorduk. Yalnız ağabeyim benden daha çok devam ediyordu hizmetlere.